

Yoshiko Kajimoto, supervivent bombardeig Hiroshima

Conferència "Per un món sense armes nuclears"

Dijous 5 de Febrer de 2015, Casa Àsia

Vaig néixer l'any 1931. Tinc 84 anys. En tenia 14 quan va esclatar la bomba atòmica a Hiroshima, el 6 d'agost de 1945. Jo estava a una distància de 2,3 kilòmetres del epicentre de l'explosió quan va esclatar la bomba. Estava treballant en una fàbrica que produïa peces d'avió y que pertanyia al govern.

Era un dia calorós i assolellat. No es va escoltar cap senyal d'alerta. Vaig veure una llum blava i vaig saber que es tractava d'una bomba. Vaig pensar en els meus pares, la meva avia i els meus tres germans. Em vaig amagar sota la maquinaria i em vaig tapar els ulls i les orelles, perquè ens havien dit que els ulls saltarien i el timpans explotarien.

Hi va haver una explosió molt bèstia, el meu cos va començar a volar i vaig perdre la consciència just després que l'edifici en el que treballava s'enfonsés. Vaig recuperar una mica la consciència al sentir una companya que demanava ajuda. Tot era fosc. Vaig intentar moure'm però estava coberta pels enderrocs des de les espatlles fins als peus. Al sentir dolor vaig comprendre que era viva. Vaig tornar a escoltar la veu demanant ajuda, una altra veu que ens deia que havíem de sortir d'allà pel perill d'incendi. Al treballar amb foc i enderrocar-se l'edifici, hi havia incendis.

Em costava respirar i cada vegada notava més el pes dels enderrocs damunt meu. Vaig pensar per on començaria a cremar-se el meu cos. Tenia molta por. La amiga de qui vaig sentir la veu em va dir que veia una llum i que ens podíem escapar. Es va alliberar dels enderrocs i jo vaig poder sortir estirant molt la cama, que sagnava molt. Vàrem poder sortir.

El paisatge de la ciutat d'Hiroshima era terrible. Havia desaparegut. Feia olor a peix podrit. De la fàbrica vàrem sortir 5 o 6 persones. Semblàvem monstres: cabells de punta, cremades amb la pell penjant, ferides que deixaven veure els ossos, etc;

A la meva amiga li penjava tota la pell del braç i se li veia l'ós. Era un horror. Jo, més que pena, tenia por. Vaig agafar trossos de tela i vaig cobrir el seu braç i la meva cama. Vàrem ajudar a sortir gent de dins de la fàbrica, menys aquells que tenien els ossos trencats, com l'esquena. No vàrem poder fer res per aquesta gent.

Des del centre de la ciutat, que és on va ser l'epicentre de l'explosió, arribava gent monstruosa. La pell dels braços penjava de les ungles. Un nen va morir davant meu. No puc oblidar la seva cara. Era un noi amb somnis. També recordo una mare que plorava mentre portava al seu bebè cremat en braços i donava voltes dient coses sense sentit. Fins que es va estirar i va morir.

Els ferits estaven cremats i deshidratats i demanaven aigua tota l'estona. Però no se'ls hi podia donar perquè ens havien dit que aleshores moririen. Vaig seguir aquesta indicació, però al veure que de tota manera morien de set, vaig pensar en alleujar-los donant-los-hi aigua per beure. En el memorial de pau d'Hiroshima hi ha estanys d'aigua en record de tota aquesta gent assedegada.

Cap el migdia va haver-hi un incendi en una casa propera. Vàrem buscar lliteres per portar a la gent ferida i fugir d'allà, cap a un lloc més segur.

La ciutat estava plena de morts. Era difícil no trepitjar els cossos. Encara recordo la sensació de trepitjar la pell de les persones. En el camí, ens creuàvem amb persones amb els budells fora, sense ulls, caps arrencats, i molta olor a sang. No voldria que veiéssiu aquelles imatges.

Les persones poc ferides, com jo, transportàvem la gent. Recordo que la cama cada vegada em feia més mal i que la gent pesava molt. Els cossos s'incineraven perquè amb la calor de l'agost s'omplien de cucs. La olor era indescriptible. Fèiem forats allargats al terra on ficàvem els cossos i els cremàvem amb gasolina. La ciutat d'Hiroshima es va convertir en un lloc d'incineració i en un cementiri.

Durant tres dies vàrem transportar la gent greument ferida. Aleshores vaig saber que la meua ciutat natal no havia estat gaire afectada per la bomba. Amb la meua amiga vàrem decidir anar-hi. Pel camí em vaig trobar amb el meu pare. M'havia anat a buscar a la fàbrica i li havien dit que totes les noies havien mort. Es va posar molt content al veure'm i ens vam abraçar tots tres. Vàrem plorar molt.

El meu pare duia a la seva bossa roba i una bola d'arròs que la mare li havia donat per mi. Al arribar a casa vaig tenir molt fred durant tot el mes d'agost i gens de gana. La ferida del braç tenia cucs que la meua àvia amb treia amb escuradents. Passats dos mesos em va visitar un metge i em va treure set trossos de vidre de la cama, que estava molt inflada, però em vaig salvar.

El meu pare estava a 2,5 km de l'epicentre quan va esclatar la bomba. Va morir un any i mig després traient sang per la boca. Perquè va rebre radiació residual mentre em buscava. En aquell moment ningú coneixia el poder de les armes nuclears. Les radiacions no fan olor ni tenen gust, per això molta gent va anar cap al centre de la ciutat a buscar la seva gent. Tots van morir. Encara avui hi ha gent que mor de leucèmia o de càncer. Jo mateixa em vaig operar l'any 1999 d'un càncer d'estomac. Molts familiars, amics i coneguts van morir sense poder reivindicar res.

La bomba va matar 145.000 persones, va deixar 2.500 orfes i va matar després 100.200 persones.

Actualment es diu que 9 països tenen bombes amb una potència 100 vegades superior a la d'Hiroshima. El que em fa més por és que caiguin en mans de terroristes. La humanitat no és compatible amb les armes nuclears. El poder d'una persona es petit, però si ens ajuntem moltes, es convertirà en una arrel poderosa.

Demano la vostra col·laboració i la dels polítics per la eradicació de les armes nuclears.